

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **R. J.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2024 r.,

zażalenia oskarżyciela posiłkowego

na zarządzenie Przewodniczącego VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu

Okręgowego w Olsztynie z dnia 26 sierpnia 2024 r., odmawiające przyjęcia wniosku

oskarżyciela posiłkowego W. C. o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku

Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 9 lipca 2024 r., sygn. akt VII Ka 371/24,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Wymienionym wyżej zarządzeniem, powołując się na art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 2 i 3 k.p.k., odmówiono oskarżycielowi posiłkowemu W. C. przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 9 lipca 2024 r., sygn. akt VII Ka 371/24, stwierdzając nieuzupełnienie w terminie braków formalnych wniosku.

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone zażaleniem, wniesionym osobiście przez oskarżyciela posiłkowego. Podnosząc, że bezpodstawnie odmówiono przyjęcia wniosku, skarżący przedstawił w uzasadnieniu zażalenia

okoliczności, które spowodowały, że nie odebrał kierowanej do niego korespondencji, zawierającej wezwanie do uzupełnienia braku formalnego wniosku.

Sąd Najwyższy stwierdził co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Nie negując prawdziwości okoliczności podnoszonych przez skarżącego, stwierdzić jednocześnie trzeba, że nie przekreślają one trafności decyzji zawartej w zaskarżonym zarządzeniu.

Zgodnie z art. 422 § 2 k.p.k., który z mocy art. 457 § 2 k.p.k. ma odpowiednie zastosowanie do wyroku sądu odwoławczego, we wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku należy wskazać czy dotyczy on całości wyroku czy też niektórych czynów zarzuconych oskarżonemu bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu.

Niewskazanie we wniosku o sporządzenie uzasadnienia jego zakresu przedmiotowego lub podmiotowego stanowi brak formalny, który podlega uzupełnieniu w trybie art. 120 § 1 k.p.k. ze skutkiem odmowy przyjęcia wniosku (art. 422 § 3 k.p.k.) w przypadku nieuzupełnienia braku w terminie.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, złożonej pod względem przedmiotowym (wyrokiem Sądu odwoławczego utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 1 marca 2024 r., II K 603/23, uniewinniający R. J. od dwóch zarzucanych mu czynów, który zaskarżony został apelacją pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w odniesieniu do obu tych czynów) słusznie wezwano oskarżyciela posiłkowego do uzupełnienia braku formalnego wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. Wniosek ten nie spełniał bowiem określonych prawem wymogów.

Następnie, słusznie również odmówiono jego przyjęcia, gdy wskazany w wezwaniu brak nie został usunięty w terminie. Zgodnie z mającym zastosowanie w tym zakresie przepisem art. 120 § 2 k.p.k.: „W razie nieuzupełnienia braku w terminie, pismo uznaje się za bezskuteczne, o czym należy pouczyć przy doręczeniu wezwania.” Cytowany przepis nie daje organowi procesowemu swobody decyzyjnej pozwalającej przyjąć wniosek, którego brak nie został usunięty w terminie.

To samo dotyczy drugiego kluczowego dla oceny sytuacji procesowej zaistniałej w niniejszej sprawie przepisu, a to art. 133 k.p.k., który reguluje

instytucję tzw. doręczenia zastępczego. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu, jeżeli doręczenia nie można dokonać w sposób wskazany w art. 132 (osobiście adresatowi, dorosłemu domownikowi), pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe pozostawia się w najbliższej placówce pocztowej tego operatora pocztowego (§ 1). O pozostawieniu pisma umieszcza się zawiadomienie w skrzynce do doręczania korespondencji bądź na drzwiach mieszkania adresata lub w innym widocznym miejscu ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono oraz że należy je odebrać w ciągu 7 dni; w razie bezskutecznego upływu tego terminu, należy czynność zawiadomienia powtórzyć jeden raz. W razie dokonania tych czynności pismo uznaje się za doręczone (§ 2).

Jak wynika z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, pierwszego awizowania korespondencji zawierającej wezwanie do usunięcia braku wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku dokonano w dniu 30 lipca 2024 r. Wobec nieodebrania przez oskarżyciela posiłkowego przesyłki awizowano ją drugi raz w dniu 7 sierpnia 2024 r. Nieodebraną w terminie kolejnych 7 dni korespondencję zwrócono Sądowi Okręgowemu w Olsztynie w dniu 16 sierpnia 2024 r. Powyższe, w myśl powołanego wcześniej przepisu art. 133 § 2 k.p.k., nakazywało uznać, że wezwanie do uzupełnienia braku wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku zostało doręczone W. C. w dniu 14 sierpnia 2024 r. Oznacza to, iż jego pismo wskazujące zakres wniosku, złożone w Biurze podawczym Sądu Okręgowego w Olsztynie w dniu 23 sierpnia 2024 r., zostało złożone po terminie, który upłynął w dniu 21 sierpnia 2021 r., i jako takie nie mogło spowodować oczekiwanego przez skarżącego skutku. Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bowiem bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Na koniec zauważyć trzeba, że jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnej, może ona w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody zgłosić wniosek o przywrócenie terminu (art. 126 § 1 k.p.k.).

Mając to wszystko na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[J.J.]

r.g.

